Завісу час зірвав — змінився світ!
Що сталося з старовиною?
Гей, глянь навкіл — як небовид
буяє юною весною!
Зашумував в лісах вітрів розмай,
і сад співав, співали луки й гай,
співали гори, береги й поля,
співала з нами вся наша земля
і ми співали: воля! воля!

В ті дні величних і щасливих змін,
як сяяла в очах сльозина,
кров червоніла в жилах, мов рубін,
і возвеличилась людина!
В одне зливались день і ніч для нас,
день пристрастю кипів і в снах не гас,
ми вірили — не знаючи кому,
сміялися — й не відали чому,
о перші парості кохання!

Гудів, мов на весіллі, людський рій,
і під далекий гук гармати
свободу здобувати в смертний бій
рушали з піснею солдати.
Перо на шапці, зброя у руці,
і стережись, тиране, йдуть бійці!
Нехай тремтить, хто перетнув їм путь,-
вони життя і тричі віддадуть
за людство і за батьківщину!

Зеленим руном укривався лан,
а день ясний, неначе вмитий,
в блакитний одягнувсь кафтан,
вогнем і золотом прошитий!

До танцю з нами вся вітчизна йшла,
музика наче з-під землі гула,
то сам господь нас в гості запросив,
і усміхнувся, й нас благословив:
"Нарешті й ви людьми зробились!"